

РЕЙ БРЕДЪБЪРИ ЛИСИЦАТА И ГОРАТА

Превод от английски: Лидия Симеонова, 1973

chitanka.info

Първата нощ Уйлям и Сюзан гледаха фойерверките. Не бяха страшни. Бяха така хубави. Музикантите свиреха, църковните врати бяха широко отворени за мекия мексикански въздух. На камбанарията боси момчета биеха големи камбани.

Един мъж с кравешка маска върху лицето си тичаше наоколо. От устата на кравата изскачаха пламъци. Хората се смееха и се опитваха да избягат от него.

— Каква хубава година — каза Уйлям Прейвис на жена си Сюзан и се усмихна. Те стояха край шумна тълпа. — Каква хубава година!

Мъжът с кравешката маска се приближи. Замириса им на барут, почувствуваха топлината на пламъците и двамата побягнаха оттам.

— Никога в живота си не съм се забавлявала толкова — каза Сюзан, когато спря, за да си поеме дъх.

— Да, всичко е необикновено.

— И ще продължи, нали? — попита Сюзан.

— Да — отвърна Уйлям. — Ще продължи цяла нощ.

— Не говоря за селския празник, а за нашия. Ще продължи, нали?

— О, да. Имам достатъчно чекове. Забавлявай се. Не се безпокой. Никога не ще ни открият.

— Никога?

— Никога.

Някой хвърляше големи фойерверки от църковната камбанария, а долу тълпата танцуваше, смееше се, бягаше. Целият площад бе изпълнен с чудесния аромат на мексиканската кухня. Масите в кафенето бяха пълни с мъже, които зяпаха навън. В кафявите им ръце имаше чаши.

Пламъците от кравешката уста спряха. Свършил се бе барутът в тръбичките, които бяха вътре в нея. Мъжът свали маската. Малчуганите веднага го заобиколиха, за да пипнат чудото.

— Ще отидем ли да погледнем кравата? — попита Уйлям.

Тя бе направена от пресован картон и истинска кожа.

Когато минаваха край вратата на едно кафене, Сюзан видя мъж, който ги наблюдаваше. Той не бе мексиканец. Имаше тънко бяло лице, почти бял костюм, синя връзка и синя риза. Имаше още права руса коса и сини очи. Мъжът ги гледаше.

На масата му стояха девет десет бутилки и деветдесет чаши. Всяка от чашите беше пълна до половина. Мъжът отпиваше от тях под ред, но нито за миг не откъсваше погледа си от площада. В свободната си ръка държеше тънка кубинска пура. На стола, който бе най-близо до нея, Сюзан видя двадесет кутии турски цигари и няколко шишенца с парфюм.

Внезапно тя се уплаши.

— Уйлям — прошепна тя.

— Не се страхувай. Този човек не е опасен.

— Тази сутрин го видях на площада.

— Не поглеждай назад, Сюзан. Върви. Ела още веднъж да погледнем картонената крава!

— Смяташ ли, че е тук заради нас? Че ни търси?

— Не, разбира се — отвърна Уйлям. — Те не могат да ни последват.

— А може би са ни последвали!

— Каква хубава крава — каза Уйлям на мъжа, който притежаваше картонената глава.

— Възможно ли е някой да ни последва през повече от двеста години — попита Сюзан.

— Успокой се, моля те!

Тя почти щеше да се строполи от страх. Уйлям я държеше под ръка и внимателно я водеше напред.

— Не се плаши — каза той, дори се опитваше да се усмихне. — Всичко ще бъде наред. Сега ще отидем в кафенето да пийнем нещо. Ако мъжът е някой агент, той не ще ни заподозре.

— Не, аз няма да вляза там! — каза Сюзан.

— Трябва да влезем. Още сега.

И те се запътиха към стъпалата на кафенето.

Уйлям и Сюзан бяха дошли през 1938 година от 2155-та. В тяхната година имената им бяха Ана и Роджър Кристън.

Влязоха в кафенето. Мъжът ги гледаше. Тя чу звън на телефон и това ѝ напомни за друг телефон, отдалечен на повече от 200 години. Беше в едно априлско утро на 2155 г. Тя вдигна слушалката, звънеше един от нейните приятели.

— Ана, обажда се Рене. Чула ли си нещо за компанията „Пътуване във времето“? Тя урежда екскурзии в миналото. Екскурзия до която и да е година или място.

— Рене, ти се шегуваш!

— Не. Ние с Том отиваме в 1492-ра. Каним се да открием Америка заедно с Христофор Колумб, на кораб с платна, разбира се! Чудесно, нали?

— Да. Но нима нашето правителство одобрява това?

— Е, полицията следи компанията, разбира се. Не може хората да останат в миналото!

Ана си помисли: „А тъкмо това ни трябва на нас двамата с Роджър! Толкова години го чакаме!“

Сега те бяха в Мексико, в 1938 година.

Тя погледна мръсната стена на кафенето.

Тяното правителство от 2155 та им бе разрешило да направят кратка екскурзия в миналото. Така те пристигнаха в Ню Йорк в 1938 г. На третия ден смениха дрехите и имената си, после отлетяха в Мексико, за да се скрият.

— Той трябва да е човек от бъдещето — прошепна Сюзан и отново погледна пурите, цигарите и шишенцата на чужденеца. — Спомняш ли си нашия пръв ден в миналото?

Първата им вечер в Ню Йорк бе преди около месец. Опитаха всички непознати напитки, вкусиха всички непознати неща, накупиха разни видове пури и парфюми на дюзини. Това бяха много редки за света на 2155-та неща.

Уйлям и Сюзан седнаха и си поръчаха нещо за пиене.

Чужденецът изучаваше техните коси и дрехи, следеше начина, по който ходеха и сядаха.

— Запази спокойствие — прошепна Уйлям.

— Не ще успеем да се измъкнем — отчаяно каза Сюзан.

— Той идва насам! Не му казвай нищо. Аз ще говоря с него.

Мъжът се приближи до масата и се поклони. Обувките му съвсем леко се удариха една в друга. Сюзан си помисли: „военен“.

— Мистър Роджър Кристън — каза чужденецът, — когато сядате, вие не повдигате вашите панталони над коленете. В 1938-ма,

мистър Кристън, панталоните са вълнени. Ако не ги попридърпате нагоре, ще ги развалите.

Тялото на Уйлям се смръзна. Той погледна ръцете си, които лежах на колената му. Сърцето на Сюзан заби страшно бързо.

— Имате грешка — каза Уйлям. — Името ми не е Крислър.

— Не Крислър, а Кристън.

— Моето име е Уйлям Трейвис.

— Съжалявам, мислех, че ви познавам.

Мъжът дръпна един стол и седна.

— Далеч съм от своя дом, мистър Трейвис, имам нужда от компания. Наричам се Симс.

— Уморен съм, мистър Симс — отвърна Уйлям. — Утре ще пътуваме за Акапулко.

— Очарователно място. Току-що се връщам оттам. Търсех двама мои приятеля. О, госпожата май не е съвсем добре.

— Лека нощ, мистър Симс.

И те си излязоха. Уйлям почти носеше Сюзан. Те не се обърнаха, когато мистър Симс извика:

— Помнете 2155 година.

Земята сякаш се люлееше под Сюзан. Но тя продължаваше да върви с невиждащи очи.

Заклучиха вратата на стаята в хотела. Сюзан плачеше. Дълго стояха един до друг в тъмнината. Чуваха фойерверките и смехът от площада.

— Трябва да го убия — каза Уйлям. — Симс е много известен. Той е шеф на агентите.

— И знае кои сме — прошепна Сюзан.

— Не. Мисля, че продължава да ни проверява. Още не е съвсем сигурен. Не бива да му позволяваме да се увери. Трябва да избягаме още тази нощ.

— Може би е сигурен и просто си играе с нас — предположи тя.

— Възможно е. Може би обича слисани, разтревожени хора. Сигурно ни се надсмива.

През отворения прозорец нахълта мирис на барут и ястия. Сюзан седна на леглото и изтри сълзите от лицето си.

— Как ли връщат хората в 2155 г.? — попита тя.

— Ако желаят да ни отвлекат, трябва да ни хванат в някое тихо място и после да ни сложат в машината на времето и да ни изпратят обратно.

— Добре тогава. Няма да оставаме сами. Ще се запознаем със стотици хора. Ще прекарваме цялото си време с приятели. Ще спим в полицията в различни градове и ще плащаме на шефовете на полицията да ни пазят, докато успеем да убием този Симс и да избягаме. Тогава ще си купим нови дрехи. Може да се облечем и като мексиканци.

Чуха се стъпки край заключената им врата. Стъпките се отдалечиха. Някъде се затвори врата.

Сюзан стоеше на прозореца и гледаше тъмния селски площад.

— Църква ли е онази постройка? — попита тя.

— Да.

— Често съм се питала как са изглеждали църквите. Може ли да я посетим утре?

— Разбира се, сега трябва да спим.

И те си легнаха в тъмната стая.

Час и половина по-късно телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Ловецът е на лов, мисис Кристън! — каза гласът. — А лисицата е в гората!

Тя затвори телефона и се строполи вледенена в леглото си.

Навън бе 1938 г. Един човек, без да спре, свиреше на китара своите три мелодии.

Те почти не мигнаха през цялата нощ. Призори на улицата спряха няколко шумни коли. Сюзан надникна и видя малка група от хора. Осем души. Те изскочиха от големите коли, по които имаше изписани червени букви.

— Какво става? — попита тя, щом слезе долу.

— Дойдоха хора от американска филмова компания — отговори й едно момченце. — Ще снимат филм.

Тя разказа всичко на Уйлям и той предложи да не ходят този ден в Акапулко, а да погледат как се снима филм.

— Това ще на помогне да забравим нашите проблеми — каза той с надежда. — Освен това ще намалят подозренията на Симс към нас.

Сюзан се приближи до прозореца и погледна площада. Той бе светъл и слънчев. Тъй й се искаше да извика на осмината шумни и щастливи американци: „Спасете ме, скрийте ме, помогнете ми! Помогнете да са сменя цвета на косата. Облечете ме в чужди дрехи. Имам нужда от помощ. Бягам от 2155 г.“

Но няма щяха да й повярват? Не, тя никога не ще може да им каже това.

— Ще слезем ли да закусим? — попита Уйлям.

Слязоха в ресторанта. Всички закусуваха с яйца и бекон. Бе пълно с туристи. Дойдоха и осмината от американската филмова група. Шест мъже и две жени. Те много се смееха и шумно бутаха столовете.

Сюзан се радваше, че е близо до тях. Струваше й се, че тяхното присъствие я закриля и стопля.

Точно тогава мистър Симс слезе по стъпалата откъм хола. Той пушеше турска цигара и дълбоко вдишваше дима й. Симс се поклони на Уйлям и Сюзан отдалеч. В отговор Сюзан го дари със слаба усмивка и дори се поклони. Тук, в присъствието на осмината от филмовата група и на двадесет други туристи, Симс не можеше да им направи нищо.

— Може би ще успеем да наемем двама от тези актьори да измамат Симс — каза Уйлям замислено. — Разбира се, ще им кажем, че това е просто шега. Те ще сложат нашите дрехи, ще вземат нашата кола. Ако ги последва, ще можем спокойно да се измъкнем и да стигнем до град Мексико. Той никога не ще ни открие там.

Някой извика:

— Ей, вие, чудесни хора!

Те го погледнаха. Дебел мъж, чийто дъх миришеше на силна бира, се наклони към тяхната маса.

— Толкова се радвам да видя тук истински американски туристи, че ми иде да ви разцелувам! — говореше той, докато се здрависваше с двамата. — Може ли да седна на вашата маса? Името ми е Джо Мелтън. Аз съм директор на филмовата продукция. Обичам компанията.

И той седна при тях.

Мистър Симс гледаше сърдито отдалеч. Изведнъж стана и се приближи.

— Мистър и мисис Трейвис — започна той, — бях се надявал, че ще можем да закусим сами.

— Съжалявам — отвърна Уйлям.

— Сядай, приятелю! — каза мистър Мелтън. — Приятелите на приятелите ми са и мои приятели.

Мистър Симс седна. Хората от филма си подвикваха с пълен глас един на друг и докато те разговаряха, Симс тихо каза:

— Надявам се, че спяхте добре.

— А вие? — попита Уйлям.

— Не, не съм свикнал с леглата от 1938 г. Но аз си легнах много късно. Бях толкова зает да опитвам храни и цигари! Това е странно и интересно усещане, нали?

— Не разбирам за какво говорите — отвърна Сюзан.

— Скъпа госпожо, безполезно е да се преструвате, че не разбирате. Безполезно е също така да се обграждате с тълпи от хора. — Симс се засмя. — Някой ден ще ви хвана. Аз съм много изобретателен.

Мистър Мелтън ги гледаше. Лицето му бе станало червено.

— Заплашва ли ви този момък? — попита той.

— Не, всичко е наред — отвърна Сюзан.

Мелтън се обърна, за да извика нещо на своите оператори и актьори. Симс продължи:

— Ако си тръгнете тихичко с мен, няма да има никакви наказания. Помислете за това. Ако ме убиете, други агенти ще ви спипат.

— Не разбирам за какво говорите — каза Уйлям.

— Стига! — гласът на Симс бе заплашителен. — Размърдайте си мозъците!

— За какво става дума? — попита мистър Мелтън.

Никой не му отговори.

— Ако сега се върнете в 2155 година — каза Симс, — няма да има наказание. Забавите ли се още, ще употребим сила.

— Добре — съгласи се Уйлям. — Ще дойда с вас, ако позволят на жена ми да остане тук жива и здрава!

Мистър Симс поразмисли.

— Добре. След десет минути ще се срещнем на площада. Ще ме вземете в своята кола. Ще ме откарате до някое самотно място. Там ще наредя на машината на времето да ни вземе и да ни отнесе в 2155 година.

— Уйлям — Сюзан се вкопчи здраво в ръката му.

— Не спори! — каза той, като я гледаше. — Вече всичко е уредено.

— Добре — проточи Симс. — Жена ви ще бъде тук в безопасност и може да стои, колкото си желае. Сбогувайте се! Имате десет минути.

Симс скочи и излезе.

Мистър Мелтън го проследи с поглед, после се обърна към Сюзан.

— О, леди, не плачете! Не бива да плачете на закуска!

В девет и петнадесет Сюзан стоеше на прозореца в тяхната стая и се взираше в площада. Мистър Симс беше там, седнал в зелен железен стол. Сюзан видя как той захвапа края на цигарата си и драсна кибрита.

После чу някъде да тръгва кола. Уйлям изкарваше колата си от гаража. Той бавно тръгна по стръмното към площада. После засили колата по-бързо и по-бързо. 50, 70, 90 километра. Пилците се разбягаха от пътя.

Мистър Симс си сложи широката бяла шапка, избърса лицето си. После отново си махна шапката. И тогава видя колата.

Тя се втурна в площада със скорост над 100 километра.

— Уйлям! — извика Сюзан.

Колата се устреми право към мистър Симс. Мистър Симс изпусна пурата си и издаде животински вик. Колата го удари. Тялото му полетя във въздуха нагоре-надолу, сякаш бе част от лудостите на някое ново празненство на селския площад.

Колата спря в края на площада. Едно от предните ѝ колела бе повредено. От всички страни тичаха хора.

Сюзан затвори прозореца и се сви в ъгъла далеч от всичко това.

Лицата им бяха съвсем бледи, когато в дванадесет на обяд слизаха по стъпалата пред полицията.

Спряха на площада, където тълпа от хора бе привлечена от кръвта.

— Ще трябва ли отново да ходим в полицията? — попита Сюзан.

— Не. Те вярват, че е било нещастен случай. Загубил съм контрола върху колата. Аз плачех, докато им разказвах как се случи всичко това. Не беше необходимо да се преструвам. Аз се мразех за това, че трябваше да го убия. Никога през живота си не съм искал да убивам.

— Няма ли да ни накажат? — попита Сюзан.

— Не. Вярват ми. Това е било злополука. Всичко мина.

— Къде ще отидем? В град Мексико? Или в Уруапан?

— Колата е на поправка в гаража — каза Уйлям. — Ще бъде готова в четири часа след обяд. Тогава ще можем да се махнем оттук.

— Дали ще ни следят? Дали Симс е бил единственият, който иска да ни залови?

— Не зная — отвърна Уйлям. — Може би ще имаме късмет.

Уйлям и Сюзан достигнаха вратата на хотела, тъкмо когато хората от снимачния екип излизаха навън.

— Хей! — извика мистър Мелтън. — Чух за инцидента. Наистина ви съчувствувам. Сега наред ли е всичко? Искате ли да ви помогна да забравите неприятностите. Тъкмо отиваме на снимки. Искате ли да дойдете да погледате? Тръгвайте! Това ще бъде полезно за вас.

И те тръгнаха.

Сюзан не гледаше нито операторите, нито актьорите. Вместо това тя наблюдаваше хората по улицата.

Уйлям я попита:

— Нещо любопитно ли видя?

— Не. Колко е часът?

— Три. Колата навярно е почти готова.

Мистър Мелтън и другите свършиха работата си в четири без петнадесет. После се върнаха пеш, разговаряйки. Уйлям се спря в гаража. Когато излезе, Сюзан го попита:

— Още ли не е готова?

— Не — Той изглеждаше разтревожен. — Но ще я направят до шест часа. Не се безпокой.

Във фойето на хотела те се огледаха страхливо, уплашени че ще открият някой друг, който ги следи. Но там нямаше никой. На стълбите мистър Мелтън им извика:

— Слушайте, днес бе доста тежичко за всички ни. Ще пийнете ли с мен?

— Добре, но съвсем малко — отвърна Уйлям.

Всички — и актьорите и операторите — се качиха в стаята на мистър Мелтън. Той отвори бутилки с френско вино и пиенето започна.

Мистър Мелтън погледна към Сюзан и вдигна чашата си.

— Пия за тъй хубавата леди, хубава като за филм — каза той. — Бих искал да направя с вас пробни снимки.

Сюзан се засмя.

— Говоря това, което мисля — каза Мелтън. — Вие сте много хубава. Бих могъл да ви направя голяма актриса.

— Ще ме вземете ли в Холивуд? — попита Сюзан.

— Разбира се! — отвърна Мелтън.

Сюзан погледна Уйлям. И двамата мислеха едно и също нещо: да се присъединят към Мелтън и неговите другари би било най добрата защита от 2155 година.

— Звучи чудесно! — отвърна тя.

Виното я стопли. Тя се чувствуваше добре и в безопасност, пълна с живот и истински щастлива за пръв път от много години насам.

— За какъв филм би била подходяща моята жена? — попита Уйлям и отпи нова глътка.

Мелтън се вгледа в Сюзан. Изведнъж всички спряха да говорят и се вслушаха.

— Знаете ли — започна Мелтън, — бих искал да направя една приключенска история, филм за един мъж и една жена, такива като вас.

— Продължавайте — помоли Уйлям.

— Навярно ще бъде сюжет, свързан с фантастиката — каза Мелтън и погледна цвета на своето вино срещу светлината.

Сюзан и Уйлям чакаха.

— Ще бъде — продължи Мелтън — филм за един мъж и неговата съпруга, които живеят в малка къщичка в малка уличка в 2155 г., разбира, се, аз още уточнявам нещата. Мъжът и жената мразят света

на 2155-та. Затова те бягат в миналото. Но един човек ги последва. Те смятат, че човекът е зъл, но той просто се опитва да им посочи техния истински дълг.

Уйлям изпусна чашата си на пода. Чашата се счупи.

Мистър Мелтън продължи:

— Мъжът и жената срещат няколко души, които снимат филм. Те напълно се доверяват на директора на продукцията и на неговите хора. Те, виждате ли, си мислят, че сред повече хора ще бъдат в безопасност.

Сюзан почти бе загубила съзнание. Тя се отпусна на стола. Всички гледаха директора. Той отпи малко вино и каза:

— Ах, това вино е много хубаво! Та ето, мъжът и жената не разбират, че не могат да останат в миналото, че това ще бъде катастрофа. Затова правителството им изпраща няколко души, нека ги наречем агенти, които да ги заловят и да ги отнесат обратно в 2155. Тези хора трябва да хванат мъжа и жената сами в стаята на хотела, защото никой друг не бива да види онова, което ще се случи. Този вид агенти работят сами или на групи по осем. Това ще бъде чудесен филм, нали, Сюзан? А вие как мислите, Уйлям?

Мистър Мелтън изпи последната си глътка.

Сюзан гледаше право пред себе си.

Уйлям държеше в ръката си пистолет. Той стреля три пъти. Един от мъжете падна, другите се спуснаха към Уйлям. Сюзан извика. Някой запуши устата ѝ с ръка. Сега пистолетът бе на пода, а един от „актьорите“ бе сграбчил Уйлям, който се бореше.

Мистър Мелтън каза:

— Моля, сдържайте се.

Той все още седеше на мястото си. По пръстите на ръката му имаше кръв.

— Моля, не си влошавайте положението!

Някой силно чукаше на вратата.

— Пуснете ме да вляза! — викаше той.

— Това е собственикът на хотела — каза мистър Мелтън. — Трябва да напуснем още сега.

— Отворете! Ще викна полиция! — крещеше гласът.

Сюзан и Уйлям се погледнаха един друг, после се възряха във вратата.

— Собственикът иска да влезе — каза Мелтън. — Побързайте!

Камерата дойде съвсем близко. Тя излъчваше синя светлина. Паднеше ли светлината върху някого в стаята, той изчезваше.

— По-бързо — повтори Мелтън.

В мига, преди да изчезне, Сюзан видя през прозореца зелени поля, червени тухлени стени, мъж, който яздеше магаре сред топлите хълмове, момче с чаша портокалов сок и мъжът, който продължаваше да свири на китара долу на площада.

После тя изчезна. Мъжът ѝ — също.

Вратата бе отворена със сила. Собственикът и неговите хора нахълтаха вътре.

Стаята бе празна.

— Но те бяха тук само преди миг! Видях ги да влизат, а сега няма никой! — извика хотелиерът. — Отвън прозорците имат железни решетки. Те не могат да се измъкнат оттам!

Още същата вечер те изпратиха да повикат свещеника. Той влезе в стаята, благослови и изля в ъглите малко светена вода.

— А какво ще правим с всичко това? — попита една от слугините.

И тя посочи бюфета. Там имаше 67 различни напитки, 106 кутии с турски цигари и 188 жълти кутии, пълни с най-добрите кубински пури.

Разказът е публикуван в сп. „Космос“, бр.9 от 1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.